

щата, които виждалъ. А най-паче виждалъ, че юношата ималъ присѣтствието на нѣкой си богъ, който приготвявалъ въ него начала на голѣми работи; за това вънъ отъ самата мисль на неговиятъ умъ, и по щастие приближилъ до самата истина, и Нумиторъ много добръ разсждавалъ за Рема кое лице бѣ, и какъ се родилъ; по тѣзи причини съ единъ тихъ гласъ, и съ приатенъ погледъ му далъ увѣреніе и дързновение. Тогазъ Рема се удързостилъ и рече:

„Нищо нѣма да укрія отъ Васъ, защото се виждате че сте по-благороденъ царъ отъ Амулия, и че прѣдварително слушате и испитвате работата прѣди да наказвате, когато онзи осжда безъ да сжди“. И продължи още и рече:

„Въ начало ние сме знаеле, че сме биле синове на Фавестула и на Ларентия, слугитѣ на царя. И сме близнета. Но сега като ни наклеветиле на Васъ, и живота ни е въ опасность, за насъ сме чуле голѣми работи. Впрочемъ, ако тѣзи нѣща сж истини, тогазъ настоящій подвигъ се вижда че ще го докаже; понеже казвале, че събитията за нашето рождение биле открити, и бузанието и хранението въ дѣтинската ни възраст биле чудновати. Казвале за насъ, че сме биле хранени отъ звѣроветѣ и отъ хищнитѣ птици, на които сме биле изложени, бузаеле сме отъ ципката на вълчицата и храниле сме се отъ клонътъ на кълвантричътъ, лежѣекимъ въ коритото, до крайбрѣжнето на голѣмата рѣка (Тиборъ). Коритото и днесъ се намира, то има тучени пояси, надъ които буквитѣ начертани на тѣхъ почти сж изгладени. Тѣзи приключения ще